

[J. P. Nielsen.]

sin Medlemsret, kan den kun generhverves med Arbejdsnævnets Samtykke. I øvrigt gælder vedrørende Svig mod Kassen de almindelige Regler om Straf og Erstatning.“

Hvorledes har det Forhold nu været hidtil? Det har været saadan, at det var en given Ting, at de Medlemmer, som har bedraget Kassen — det kan naturligvis kun ske ved, at de er gaaet hen og har taget Understøttelse for en eller to Dage, paa hvilke de har haft Arbejde —, altid har mistet deres Medlemsret og ikke kunnet generhverve den, forinden Kassens Generalforsamling har taget Beslutning derom, og Arbejdsdirektøren derefter har givet sin Godkendelse deraf. Hvis der har været Bedrageri i større Omfang, har Direktøren derefter altid faaet den Sag til Afgørelse, hvorvidt der i Henhold til bestaaende Love skulde rejses Tiltale mod vedkommende.

Derfor siger vi, at det har været ganske unødvendigt at tilføje den heromhandlede Bestemmelse. Det kan kun være for at genere Arbejderne, man gør det, for det er noget, der siger sig selv, at en Mand, der har bedraget, hvad enten det nu er hans Arbejdsløshedskasse eller ikke, er i sidste Instans hjemfalden til den borgerlige Straffelov, for saa vidt der rejses Tiltale, og Bestemmelsen herom ligger naturligvis hos den øverste Administration. Derfor var det ganske unødvendigt at tilføje den vedkommende Bestemmelse, det var kun af Chikane overfor Arbejderne, man skulde have den hæftet paa sidste Gang. Man behøver blot at spørge den nuværende Direktør — han kender man dog udmærket Vejen til —, han vilde øjeblikkelig svare: Det er noget, vi bestemmer her, i hvilke Tilfælde — hvor omfattende de skal have været o. s. v. — der skal rejses Tiltale eller ikke.

Med Hensyn til Arbejderen med de 4 000 Kr., som kunde faa indtil 100 Kr. i Tilskud fra Staten, og hele det Begreb, det ærede Medlem her udviklede, vil jeg fastholde, at de, der arbejder, paatager sig en overordentlig stor Byrde for at lindre Følgerne af Arbejdsløsheden. Om kort Tid skal jeg med Fornøjelse præsentere det ærede Medlem for de offentlige Beretninger fra min Landsdel. Der er kommet et Par Stykker af dem. De vil vise, i hvilket Omfang Fattigunderstøttelsen dernede tynger paa Budgetterne. Jeg har set det i et Amt, hvor det har været forelagt i Amsraadet. Hvorfor er det saaledes? Fordi Arbejdsløshedsforsikringen dernede ikke nær har det Omfang, som den har i den øvrige

Del af Landet. Det vil altsaa sige, at hvor man her ser Tilfælde fra den Side, saa er det Arbejderne, der letter Byrden for det offentlige dernede, idet de frivilligt beskatter sig selv. Maa jeg for øvrigt, uden at ville irritere den højtærede Indenrigsminister, sige, at naar disse Beretninger kommer fra Sønderjylland, saa vil det ikke særlig pynte paa dansk Administration, at saa stor en Del af Befolkningen efter 7 Aars Forløb er kommet under Fattigvæsenet.

Det ærede Medlem sagde, at den sociale Lovgivning herhjemme ligger højere end andre Steder. Det var dog vist rart en Gang at faa mere om denne Sag end saadanne ganske almindeligt holdte Udtalelser. Af Hensyn til det Spørgsmaal, vi her behandler, vil jeg gøre opmærksom paa, at Danmark er ikke i Spidsen med Hensyn til Arbejdsløshedslovgivning. I det Land, som er vor Nabo, og som jeg lever lige opad, har man i hvert Tilfælde i Øjeblikket en Ordning, der, om den end er gennemført paa en anden Maade, dog er absolut bedre end den danske, set i den Belysning, at den skal hjælpe til, at Underklassen i det tyske Samfund ikke skal faa Fattighjælp. Det kan man ikke komme udenom.

Det samme gælder for øvrigt, hvad det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde. Skal man undersøge Arbejdernes Stilling i det danske Samfund, kan man heller ikke affærdige det paa den Maade. Der er adskillige Faktorer, der skal tages med i Betragtning. Man kommer altid slæbende med og fortæller om Lønnens Størrelse f. Eks. i Tyskland og her. Men man glemmer altid at tage med, hvordan Leveomkostningerne i Tyskland er i Forhold til i Danmark. Danmark har et Pristal, der, saa vidt jeg ved, i Øjeblikket er saadan noget som 176, medens det sidste Pristal i Tyskland vistnok er 151. Det gør jo en Forskel; det maa man tage i Betragtning.

Hvis Arbejdernes Løn i Danmark ikke var højere end i Tyskland, var de langt daarligere stillede end de tyske Arbejdere. Thi det er ikke Lønnen udtrykt i Penge, der er det afgørende, men hvad man kan købe for Pengene, hvor mange Genstande, hvor mange Livsfor nødenheder o. s. v. Og det er, som jeg sagde her, afgørende, hvorledes Pristallet stiller sig her og andetsteds.

Den højtærede Minister har adskillige Gange talt om den store Forhandlingsvenlighed, der var vist Socialdemokraterne sidste Gang. Men selv om den højtærede Minister gentager det nok saa mange Gange, er det lige forkert. De, der var Medlemmer af Udvalget, ved, at jeg forsøgte at faa For-